

zusje, tjonge, daar kwam soms geen eind aan. We waren altijd met malle dingen in de weer, het had soms iets weg van theater, erg leuk. De steer bij Veldhuis was altijd zeer ontspannen. Er mocht veel. En ze hadden al gauw televisie ook. Mee-kijken natuurlijk, op het puntje van

plusfour van een verknijpte lange broek door de stad kulerde, konden m'n oudere broers me wel schieten. Dat vonden ze belachelijk, uitsloevig. Ze dachten dat ze door mij voor schut stonden bij hun vrienden. Later, toen ik een jaar of vijftien was, mocht ik van m'n moeder in de uit-

Die voelden zich niet op hun gemak bij die plagende grieten. Maar Han bleef.

Nel: "Na afloop van de lessen gingen we met een kleiner stel vaak improviseren. Ik speelde piano en dan zag ik 'm bezig met bewegingen en sprongen, die je van zo'n jong knaapje niet zou verwachten. Hij was verreweg de beste, ook de meest ambitieuze, deed altijd trouw z'n huiswerk voor ballet, wat 'm natuurlijk ook een voorsprong gaf". Het jeugdige dansertje leerde zo snel, dat 'ie al na drie maanden tijdens een uitvoering in de oude Parkzaal op muziek van Dvorak een solo danste met Kathie Rol, notabene een dochter van de slager van het Grote Noord.

Moeder zat in de zaal te genieten van het applaus, vader trok thuis aan zijn sigaar en las zijn krantje. In de pauze werd 'ie gebeld door de vrouw van Beets, die operateur was van de Parkschouwburg. Waarom 'ie niet naar z'n zoon was komen kijken. Het was prachtig wat die liet zien, zei moeder Beets. Of 'ie nog effe kwam.

"Vader was eigenlijk veel te nuchter voor die dingen, maar hij kwam na de pauze wel kijken. Ik moet dat als jongetje natuurlijk best fijn hebben gevonden, maar ik herinner het me niet meer. Ja, ik was op 'm gesteld. Hij was een sociaal voelend mens, betekende wel iets voor de Hoornse gemeenschap, was een van de oprichters van de r.k. begrafenisvereniging, bestuurslid van de St. Vincentusvereniging, collectant in de kerk, deed veel voor de bejaarden, ook nog toen 'ie later zelf tot dat gilde behoorde. Misschien was 'ie er

Slagerszoon kreeg het te pakken op Hoornse kermis

je stoel. Die meiden vonden het prachtig, zo'n jong broertje er bij, dat moet je ook niet vergeten. Ik ging met ze mee boodschappen doen, ze lazen me honderduit voor uit boeken van Annie M.G. Schmidt en ze namen me in hun autootje mee naar het strand of de bossen. Voor jonge vrouwen in die tijd waren ze zeer ondernemend. Er waren er nog maar weinig, die een rijbewijs hadden, laat staan een auto, maar zij wel".

Dameskapper

Hun broer Wim had in die jaren ook nog een duit in het zakje van de balletdanser-in spe gedaan. Wim Veldhuis was dameskapper in Alkmaar en in de kaasstad lid van de operetevereniging Odeon. Thuis in Hoorn demonstreerde 'ie wel eens de danspassen, die hij als artistieke-ling op het toneel uitvoerde. Daar zat Han dan met grote ogen naar te kijken. Onbewust moet Wim hem ook een zetje in de richting van het ballet gegeven hebben. De dameskapper was op zijn beurt eigenlijk een zelfde buitenbeentje in het gezin Veldhuis als Han bij de Ebbelaars. Wim maakte furore bij toonaangevende zaken in Amsterdam, vertrok naar Amerika en begon er in New York een eigen dameskapsalon. De droom van een eenvoudige Hoornse jongen, die uitkwam.

Han ontmoette Wim Veldhuis jaren later in de States. Hij was toen met Alexandra verbonden aan het American Ballet Theater. Ze hebben het toen in New York nog uitgebreid over Hoorn en het Nieuwe Noord gehad en vooral hoe het allemaal begonnen was.

Het nieuwe

Han: "Alles wat naar nieuwe dingen zweemde trok me aan, dat wat anders was. Niet alleen in de dans, ook in kleding. Ik wilde er anders uitzien. Toen ik voor het eerst in

verkoop m'n eigen kleren kleden. Ik ging ook in m'n eentje naar Bruggemann. Daar kocht ik dan een vest of een colbert met ruitjes, wat nog geen jongen droeg in die tijd. Ik had een eigen gevoel voor kleding ontwikkeld, was trots op wat ik had uitgekozen en moeder stond achter me. Dat is heel belangrijk voor me geweest".

Vier jaar eerder had moeder ook al de doorslag gegeven. Han zal tien, elf geweest zijn, toen de drang om bij het ballet te gaan steeds sterker werd. Of Han op balletles mocht bij Nel Hoogendoorn, die in het Sappho-gebouwtje aan de Turfhaven veel meisjes de pirouette leerde draaien. Moeder twijfelde en vader keek zuinig, maar Bertha Veldhuis deed een goed woordje voor haar buurjongen.

"Dat is juist enig voor Han", zei ze, "op z'n lijf geschreven en het kost maar twee kwartjes per uur". Han stond erbij en wachtte in spanning op de beslissing. Hij weet het nog goed, z'n moeder was aan het ramen lappen. Ze draaide zich om, keek 'm aan en zei: "Nou vooruit, dan mag je wel".

De zusjes Veldhuis, blij voor Han, gaven hem toen z'n eerste maillot cadeau. Dat had 'ie wel verdiend, vonden ze.

Op balletles

Han kwam bij Nel Hoogendoorn als enige jongen in een toom kakelende meiden terecht, maar hij trok zich er niets van aan. Ook niet van joelende klasgenoten, die hem op school gingen jennen "omdat 'ie met die trutten omging". Dansen wilde 'ie, het maakte niet uit met wie. Nel had intussen al gauw in de gaten, dat ze tussen die 100 meiden een bijzonder jochie in huis had. Er waren wel eens meer jongens op ballet geweest, maar die gingen er na een klein tijdje toch weer van af.

De slager en zijn zoon: Ben Ebbelaar met zijn karakteristieke rossige kuif en de jonge Han, zich nog lang niet bewust van zijn danscarrière